

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 25 września 2015 r.*

REACH — Umieszczenie tritlenku chromu na liście substancji wymagających zezwolenia —
Zastosowania lub kategorie zastosowań, które są zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia —
Pojęcie „istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania
dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska dla tego zastosowania substancji” —
Oczywisty błąd w ocenie — Proporcjonalność — Prawo do obrony — Zasada dobrej administracji

W sprawie T-360/13

Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO), z siedzibą w Memmingen (Niemcy), oraz skarżący, których nazwy wymieniono w załączniku I, reprezentowani przez adwokatów C. Mereu, K. Van Maldegema oraz J. Becka, solicitor,

strona skarżąca,

popierana przez:

Assogalvanica, z siedzibą w Padwie (Włochy), oraz innych interwenientów, których nazwy wymieniono w załączniku II, reprezentowanych przez C. Mereu, K. Van Maldegema oraz J. Becka,

interwenienci,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez K. Talabér-Ritz oraz J. Tomkina, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA), reprezentowaną przez W. Broere'a, M. Heikkilä oraz T. Zbihleja, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności części rozporządzenia Komisji (UE) nr 348/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. zmieniającego załącznik XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 108, s. 1),

* Język postępowania: angielski.

SĄD (piąta izba),

w składzie: A. Dittrich (sprawozdawca), prezes, J. Schwarcz i V. Tomljenović, sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 lutego 2015 r.,
wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Pierwszy skarżący, Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO), jest stowarzyszeniem prawa niemieckiego, które reprezentuje dalszych użytkowników tritlenku chloru.
- 2 Stu osiemdziesięciu pięciu skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku I, można podzielić na trzy grupy. Grupa pierwsza obejmuje tych, którzy używają tritlenku chromu w postaci roztworu wodnego do powlekania powierzchni. Do grupy drugiej należą podmioty zajmujące się dostarczaniem mieszanin zawierających tritlenek chromu, przeznaczonych do powlekania powierzchni. Grupa trzecia składa się z podmiotów będących klientami przemysłowymi, którzy wykorzystują powłoki chromowe w swych własnych produktach pierwotnych, w szczególności jako dostawcy lub producenci części mechanicznych, maszyn i innych produktów.
- 3 W sierpniu 2010 r. Republika Federalna Niemiec przekazała Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) dokumentację (zwaną dalej „dokumentacją zgodną z załącznikiem XV”), opracowaną w celu identyfikacji tritlenku chromu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1). W dokumentacji tej Republika Federalna Niemiec zaproponowała zidentyfikowanie tritlenku chromu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy ze względu na to, że została ona zaliczona do substancji rakotwórczych kategorii 1 i substancji mutagennych kategorii 2 w załączniku VI do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353, s. 1), oraz ze względu na to, że wskazana substancja spełnia w tym zakresie kryteria określone w art. 57 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1907/2006. W rzeczonej dokumentacji powołano się w szczególności na dwa sprawozdania, a mianowicie sprawozdanie z oceny ryzyka sporządzone przez Zjednoczone Królestwo w 2005 r., zatytułowane „European Union Risk Assessment Report, 3rd Priority List, Volume 53” (sprawozdanie z oceny ryzyka dla Unii Europejskiej, trzecia lista priorytetowa, tom nr 53), oraz sprawozdanie sporządzone przez Institut für Arbeitsschutz der Deutschen Gesetzlichen Unfallversicherung (instytut ds. ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracy w ramach niemieckiego systemu ubezpieczenia od wypadków przy pracy i chorób zawodowych), zatytułowane „MEGA-Auswertungen zur Erstellung von REACH-Expositionsszenarien für Chrom (VI) –

Verbindungen (2000 bis 2009) in Deutschland” [sprawozdanie z analiz MEGA w celu opracowania scenariuszy narażenia REACH w odniesieniu do zagrożeń związanych z narażeniem na związki chromu (VI) (2000–2009) w Niemczech] (zwane dalej „sprawozdaniem MEGA”).

- 4 Zgodnie z art. 59 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 dokumentacja zgodna z załącznikiem XV została opublikowana w dniu 30 sierpnia 2010 r., przy czym wyznaczony został termin do wnoszenia uwag, który upłynął w dniu 14 października 2010 r. Po wniesieniu uwag dokumentacja została przekazana komitetowi państw członkowskich ECHA, zgodnie z art. 59 ust. 7 rozporządzenia. Komitet ten przyjął propozycję Republiki Federalnej Niemiec. Następnie, decyzją z dnia 14 grudnia 2010 r., na podstawie art. 59 ust. 8 tego rozporządzenia, ECHA umieściła tritlenek chromu na liście substancji do ewentualnego włączenia do załącznika XIV rozporządzenia (zwanej dalej „kandydacką listą substancji”), której zaktualizowana wersja została opublikowana na stronie internetowej ECHA w dniu 15 grudnia 2010 r.
- 5 Zgodnie z art. 58 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 w dniu 15 czerwca 2011 r. ECHA opublikowała projekt zaleceń dotyczących substancji, które mają zostać umieszczone w załączniku XIV do tego rozporządzenia, zawierającym wykaz substancji podlegających procedurze udzielania zezwoleń, i wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag w terminie do dnia 14 września 2011 r. W ramach uwag przekazanych ECHA w trakcie tej konsultacji publicznej pierwszy skarżący zaproponował zastosowanie zwolnienia w rozumieniu art. 58 ust. 1 lit. e) w związku z art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, w odniesieniu do zastosowania tritlenku chromu jako czynnej substancji katalitycznej. Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony, w tym pierwszego skarżącego, zostały następnie opublikowane.
- 6 W dniu 19 grudnia 2011 r. komitet państw członkowskich ECHA wydał opinię w przedmiocie projektu zaleceń wspomnianego w pkt 5 powyżej.
- 7 W dniu 20 grudnia 2011 r. ECHA przedstawiła swe zalecenia dotyczące substancji, które mają zostać objęte załącznikiem XIV do rozporządzenia nr 1907/2006. W zaleceniach tych ECHA zaproponowała, aby nie przyznawać zwolnienia w odniesieniu do żadnego z zastosowań tritlenku chromu.
- 8 Zgodnie z art. 131 i procedurą przewidzianą w art. 133 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 w dniu 17 kwietnia 2013 r. Komisja Europejska wydała rozporządzenie (UE) nr 348/2013 zmieniające załącznik XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 108, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym aktem”).
- 9 Na mocy zaskarżonego aktu tritlenek chromu został objęty załącznikiem XIV do rozporządzenia nr 1907/2006. Nie zostało przyznane żadne zwolnienie na podstawie art. 58 ust. 2 tego rozporządzenia, w odniesieniu do niektórych zastosowań tritlenku chromu.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 lipca 2013 r. skarżący wnieśli niniejszą skargę.
- 11 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 18 października 2013 r., Assogalvanica i 93 inne osoby fizyczne i prawne wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania skarżących. Po wysłuchaniu stron postanowieniem z dnia 4 marca 2014 r. VECCO i in./Komisja (T-360/13, EU:T:2014:130) uwzględniono wnioski spółki Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy zostały wymienione w załączniku II. Wnioski pozostałych podmiotów domagających się dopuszczenia do sprawy w charakterze interwenientów zostały oddalone.

- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 października 2013 r. ECHA wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Po wysłuchaniu stron wniosek ten został uwzględniony postanowieniem z dnia 22 listopada 2013 r.
- 13 W dniu 22 stycznia 2014 r. ECHA przedstawiła uwagi interwenienta.
- 14 W dniu 11 marca 2014 r. skarżący przedstawili uwagi w przedmiocie uwag interwenienta przedstawionych przez ECHA.
- 15 W dniu 24 kwietnia 2014 r. Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy wymieniono w załączniku II, przedstawili uwagi interwenienta. W dniu 18 czerwca 2014 r. skarżący oraz Komisja przedstawili swe uwagi w przedmiocie tego pisma.
- 16 W skardze skarżący wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
 - stwierdzenie, że zaskarżony akt jest częściowo bezprawny, ponieważ opiera się na oczywistym błędzie w ocenie i narusza art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, zasadę proporcjonalności oraz prawo do obrony (w tym zasady dobrej administracji i doskonałości opinii naukowych);
 - stwierdzenie nieważności części zaskarżonego aktu, ponieważ nie zawiera ono w rzędzie 16 i w kolumnie piątej załącznika, w tytule „Wyłączone zastosowania (kategorie zastosowań)” następującego wyłączenia: „stosowanie tritlenku chromu do celów produkcyjnych w roztworze wodnym zgodne z maksymalną wartością narażenia $5\mu\text{g}/\text{m}^3$ (lub $0,005\text{ mg}/\text{m}^3$)” lub podobnego sformułowania mającego na celu wyłączenie „stosowania tritlenku chromu w powlekanii elektronicznym, procesach kwasorytu i polerowania elektronicznego oraz innych procesach i technologiach obróbki powierzchni oraz mieszania” lub wyrażenia służącemu temu celowi;
 - nakazanie Komisji zmiany zaskarżonego aktu w celu dostosowania go do wyroku Sądu;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 17 Na rozprawie skarżący cofnęli zarzuty drugi i czwarty.
- 18 Komisja i ECHA wnoszą do Sądu o:
- uznanie skargi za bezzasadną;
 - obciążenie skarżących, a także spółki Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy wymieniono w załączniku II, kosztami postępowania.
- 19 Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy wymieniono w załączniku II, wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie, że zaskarżony akt jest częściowo bezprawny, ponieważ opiera się na oczywistym błędzie w ocenie i narusza art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, zasadę proporcjonalności oraz prawo do obrony (w tym zasady dobrej administracji i doskonałości opinii naukowych);
 - stwierdzenie nieważności części zaskarżonego aktu, ponieważ nie zawiera ono w rzędzie 16 i w kolumnie piątej załącznika, w tytule „Wyłączone zastosowania (kategorie zastosowań)” następującego wyłączenia: „stosowanie tritlenku chromu do celów produkcyjnych w roztworze wodnym zgodne z maksymalną wartością narażenia $5\mu\text{g}/\text{m}^3$ (lub $0,005\text{ mg}/\text{m}^3$)” lub podobnego sformułowania mającego na celu wyłączenie „stosowania tritlenku chromu w powlekanii elektronicznym, procesach kwasorytu i polerowania elektronicznego oraz innych procesach

i technologiach obróbki powierzchni oraz mieszania” lub jakiegokolwiek innego wyrażenia, które mogłoby wykluczyć zastosowanie tritlenku chromu w sektorze powłok z zakresu zastosowania zaskarżonego aktu;

- nakazanie Komisji zmiany zaskarżonego aktu w celu dostosowania go do wyroku Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

- 20 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 września 2015 r. skarżący wniesli o ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania, przedstawiając nową analizę naukową dotyczącą danych ze sprawozdania MEGA. Alternatywnie skarżący wnoszą o włączenie tej ekspertyzy do akt sprawy i o zwrócenie się do stron, tytułem środka organizacji postępowania, o zajęcie stanowiska w przedmiocie jej wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności pierwszego i trzeciego żądania spółki Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy wymieniono w załączniku II

- 21 Zgodnie z art. 40 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem stosownie do art. 53 akapit pierwszy tego statutu, wniosek o wstąpienie do sprawy w charakterze interwenienta ogranicza się do poparcia żądań jednej ze stron. Interwenient nie może zatem rozszerzyć żądań popieranej przezeń strony (wyrok z dnia 10 maja 2001 r., Kaufring i in./Komisja, T-186/97, T-187/97, od T-190/97 do T-192/97, T-210/97, T-211/97, od T-216/97 do T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 i T-147/99, Rec, EU:T:2001:133, pkt 137).
- 22 W niniejszej sprawie skarżący cofnęli żądania drugie i czwarte. Żądania pierwsze i trzecie spółki Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, nie są już zatem podnoszone na poparcie żądań skarżących, wobec czego należy je odrzucić jako niedopuszczalne.

Co do istoty

- 23 W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty, które są oparte, po pierwsze, na oczywistych błędach w ocenie, po drugie, na naruszeniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, po trzecie, na naruszeniu zasady proporcjonalności, a po czwarte, na naruszeniu prawa do obrony oraz zasad dobrej administracji i „doskonałości opinii naukowych”.
- 24 Na początek należy zbadać zarzut drugi.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006

- 25 Skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, nie zwalniając z obowiązku uzyskania zezwolenia dla spornego zastosowania tritlenku chromu. Twierdzą oni, że zagrożenie związane z tym zastosowaniem jest pod kontrolą. Według nich istnieją szczególne uregulowania wspólnotowe, które nakładają na pracodawców obowiązek podjęcia niezbędnych środków w celu kontrolowania zagrożeń związanych z zastosowaniem tritlenku chromu, a w szczególności dyrektywa Rady 98/24/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników przed ryzykiem związanym ze środkami chemicznymi w miejscu pracy (czternasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 131, s. 11), oraz dyrektywa 2004/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie ochrony

pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas pracy (szósta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 158, s. 50 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 1, s. 349). Skarżący podnoszą, że dyrektywy te są szczegółowe nawet w odniesieniu do substancji, które nie zostały w nich wyraźnie wymienione, o ile substancje te należą do którejś z kategorii objętych wskazanymi dyrektywami. Okoliczność, że dyrektywy te nie zawierają dopuszczalnej wartości narażenia zawodowego na kontakt z tritlenkiem chromu, nie wyklucza wniosku, że są one wystarczająco „konkretne” i przewidują „wymogi minimalne” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1906/2006. Formułowanie wymogu określenia dopuszczalnych wartości narażenia sprowadzałoby się do określenia wymogów maksymalnych, co wykraczałoby poza zakres regulacji art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, który odnosi się jedynie do wymogów minimalnych. W komunikacie Komisji w sprawie wyników analizy ryzyka i strategii ograniczania ryzyka stwarzanego przez następujące substancje: tritlenek chromu, dichromian amonu, dichromian potasu (Dz.U. 2008, C 152, s. 1) Komisja uznała ponadto, że zastosowane już środki ograniczenia zagrożeń są wystarczające. W opublikowanym przez Komisję w lutym 2013 r. dokumencie „mapa drogowa dotycząca substancji budzących szczególnie duże obawy” instytucja ta uznała, że zagrożenia mogą być kontrolowane nawet „poza” rozporządzeniem nr 1907/2006. Co więcej, nie istnieje żadne szczególne zagrożenie nowotworowe, generowane przez sektor galwanostegii, ze względu na skuteczność podejmowanych przez pracodawców środków ograniczania zagrożeń. Poza tym użytkowników tritlenku chromu obowiązują inne regulacje prawne mające na celu ochronę zdrowia i środowiska naturalnego, takie jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197, s. 1), dyrektywa Parlamentu i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334, s. 17), jak również uregulowania szeregu krajowych aktów prawnych. Wystarczający poziom kontroli zagrożeń związanych ze spornymi zastosowaniami tritlenku chromu jest ponadto zapewniony przez liczne przepisy krajowe i może również zostać osiągnięty dzięki dobrowolnemu stosowaniu dopuszczalnych wartości narażenia zawodowego. Wreszcie w świetle art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 obowiązek oceny możliwości zwolnienia i związany z nim ciężar dowodu spoczywa na Komisji, a nie na podmiotach gospodarczych.

- 26 Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy wymieniono w załączniku II, podzielają zasadniczo argumentację skarżących, podkreślając przy tym, że Komisja i ECHA powinny były starannie i szczegółowo zbadać skuteczność obowiązujących już środków, o czym świadczy posłużenie się słowem „właściwa” w art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, a także cel określony w art. 55 tego rozporządzenia, w myśl którego Komisja i ECHA powinny mieć na względzie sprawne funkcjonowanie rynku Unii. Artykuł 58 ust. 2 tego rozporządzenia przewiduje zresztą jedynie wymogi minimalne, wobec czego jednostronne nakładanie przez Komisję surowszych wymogów jest sprzeczne z zasadą pomocniczości. Ocena na podstawie tego ostatniego przepisu wymagała bardziej pogłębionej analizy nie tylko odnośnych uregulowań Unii, ale także uregulowań leżących u jego podstaw, jego praktycznego zastosowania i rzeczywistych danych zgromadzonych w tym kontekście w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy wymogi minimalne pozwalają na skuteczne kontrolowanie zagrożeń.
- 27 Komisja popierana przez ECHA kwestionuje te argumenty.
- 28 Na wstępie należy zauważyć, że w drodze rozporządzenia nr 1907/2006 prawodawca wprowadził uregulowania dotyczące rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów mające zwłaszcza na celu – zgodnie z motywem 1 tegoż rozporządzenia – zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, a także swobodnego przepływu substancji na rynku wewnętrznym przy jednoczesnej poprawie konkurencyjności i innowacyjności. W szczególności wskazane rozporządzenie przewiduje w tytule VII procedurę udzielania zezwoleń. Celem tej procedury jest – w myśl art. 55 rozporządzenia – zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a jednocześnie zapewnienie, aby ryzyko stwarzane przez

substancje wzbudzające szczególnie duże obawy było właściwie kontrolowane oraz aby substancje te były stopniowo zastępowane odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub technologiami, o ile są one wykonalne z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia. Procedura udzielania zezwoleń może być stosowana do wszystkich substancji spełniających kryteria określone w art. 57 tego rozporządzenia.

- 29 Pierwszy etap procedury udzielania zezwoleń polega na badaniu przez ECHA kwestii, czy dana substancja spełnia kryteria określone w art. 57 rozporządzenia nr 1907/2006, w szczególności na podstawie dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV do owego rozporządzenia. Dokumentacja ta jest sporządzana albo przez ECHA, na wniosek Komisji, albo przez państwo członkowskie. Pod koniec tego etapu ECHA identyfikuje badaną substancję jako spełniającą rzeczne kryteria i umieszcza ją na kandydackiej liście substancji.
- 30 Drugi etap procedury udzielania zezwoleń ma na celu włączenie substancji umieszczonych na kandydackiej liście substancji do załącznika XIV do rozporządzenia nr 1907/2006, zgodnie z art. 58 tego rozporządzenia. Z chwilą włączenia rzecznej substancji do tego załącznika oraz spełnienia określonych w art. 56 rozporządzenia przesłanek objęcia jej zakazem substancja ta może być stosowana lub wprowadzana na rynek jedynie w wypadku, gdy w ramach trzeciego etapu procedury, na podstawie art. 60 rozporządzenia, zostanie wydane zezwolenie na szczególne zastosowanie. Decyzja o włączeniu tej substancji do wskazanego załącznika jest podejmowana przez Komisję na podstawie opracowanego przez ECHA zalecenia, które uwzględnia wcześniejszą opinię komitetu państw członkowskich oraz uwagi – dotyczące między innymi zastosowań, które powinny być zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia na podstawie art. 58 ust. 2 omawianego rozporządzenia – przedstawione przez zainteresowane strony w ramach publicznych konsultacji przewidzianych w art. 58 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia.
- 31 Decyzja o włączeniu substancji, o której mowa w art. 57 rozporządzenia nr 1907/2006, do załącznika XIV do tego rozporządzenia, powinna w myśl art. 58 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wskazywać w szczególności zastosowania lub kategorie zastosowań, które w stosownym wypadku są zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia, oraz ewentualne warunki tych wyłączeń. Przyznawanie owych zwolnień reguluje art. 58 ust. 2 rozporządzenia, zgodnie z którym zastosowania lub kategorie zastosowań mogą zostać zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia, pod warunkiem że z istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku tego zastosowania substancji wynika, że ryzyko jest objęte właściwą kontrolą.
- 32 Ponieważ skarżący podnoszą w istocie, że przesłanki określone w art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 zostały spełnione i że Komisja była zobowiązana do przyznania zwolnienia na podstawie tego przepisu, należy przede wszystkim zbadać, czy w tym wypadku istniały „konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska dla zastosowania [tritlenku chromu]”. Jeśli tak było, to należy następnie zbadać, czy „z [owych] konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty [...] wynika, że ryzyko jest objęte właściwą kontrolą”. Wreszcie, jeśli przesłanki te są spełnione, to należy zbadać, czy Komisja, która „może” przyznać zwolnienie i która dysponuje zatem zakresem uznania w tym względzie, popełniła błąd przy wykonywaniu swych dyskrecjonalnych uprawnień.
- 33 Przede wszystkim należy podkreślić, że „przepis prawny Wspólnoty” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 to przyjęta przez podmiot w ramach Unii norma prawna, która ma wywoływać wiążące skutki prawne. Wynika stąd – co zresztą skarżący przyznali na rozprawie – że uregulowania należące do różnych systemów prawa krajowego, jak też dobrowolne praktyki nie spełniają pierwszego warunku określonego w art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2007, gdyż nie stanowią one „istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne

wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji”. Tak więc nie ma potrzeby badania ani przepisów krajowych, ani dobrowolnych praktyk, na które powołują się skarżący.

- 34 Co się tyczy wspomnianego w pkt 24 powyżej komunikatu Komisji, na który powołują się skarżący, należy zaznaczyć, że zawiera on informacje dotyczące oceny zagrożeń i strategii ich ograniczania, w odniesieniu między innymi do tritlenku chromu. Dokument ten nie zawiera natomiast żadnych wiążących uregulowań ani też nie konkretyzuje innego przepisu, lecz poprzestaje, po pierwsze, na poinformowaniu o wynikach oceny między innymi zagrożeń związanych z tritlenkiem chromu, a po drugie, na wskazaniu, że Komisja wydała zalecenie z dnia 30 maja 2008 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie ryzyka w odniesieniu do tritlenku chromu, dichromianu amonu oraz dichromianu potasu (Dz.U. L 158, s. 65), do którego odnosi się ten komunikat. W braku jakiegokolwiek charakteru normatywnego tego komunikatu nie może on zostać uznany, co zresztą skarżący przyznali na rozprawie, za przepis prawny Wspólnoty w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 35 Nie ma zatem potrzeby badania, czy dyrektywy przywołane przez skarżących, a mianowicie dyrektywy 98/24, 2004/37, 2010/75 i 2012/18 stanowią „istniejące konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 36 W pierwszym rzędzie skarżący oraz Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, powołują się na dwie dyrektywy wpisujące się w ramy ochrony pracowników w miejscu pracy, a mianowicie dyrektywy 98/24 i 2004/37.
- 37 Jeśli chodzi o dyrektywę 98/24, to skarżący oraz Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, powołują się w szczególności na art. 1, art. 4 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2 i 3, art. 8 i 10 wskazanej dyrektywy. W myśl art. 1 dyrektywa ta „ustanawia minimalne wymagania dotyczące ochrony pracowników przed zagrożeniami dla ich bezpieczeństwa i zdrowia wynikającymi lub mogącymi wyniknąć w efekcie narażenia na działanie środków chemicznych, znajdujących się w miejscu pracy lub w wyniku pracy z udziałem środków chemicznych”. Dyrektywa ta określa głównie środki, jakie powinni podejmować pracodawcy w celu wyeliminowania lub ograniczenia zagrożeń wynikających z narażenia pracowników na wskazane substancje. Środki te obejmują w szczególności obowiązki dotyczące oceny zagrożeń, na które narażeni są pracownicy w miejscu pracy (art. 4), zastępowanie substancji niebezpiecznych substancjami mniej niebezpiecznymi (art. 6), ograniczenie ilości takich substancji (art. 6), ochrona indywidualna (art. 6), objęcie narażonych pracowników stałym nadzorem medycznym (art. 10), a wreszcie obowiązek informowania pracowników i właściwych władz (art. 9 ust. 3). Przede wszystkim narażenie pracownika na kontakt z substancjami niebezpiecznymi należy eliminować, najlepiej poprzez zastąpienie substancji niebezpiecznej substancją mniej niebezpieczną, a jeśli nie jest to możliwe – poprzez wprowadzenie zamkniętego systemu produkcji. Jeśli nie można zastosować żadnego z tych środków, narażenie pracowników powinno być w możliwie największym stopniu ograniczane poprzez zastosowanie środków ochrony zbiorowej, takich jak udoskonalenie systemów wentylacji i metod pracy. Wreszcie, jeśli środki te nie są wystarczające do zapobieżenia narażeniu pracowników, pracodawca powinien, w trzeciej kolejności, przewidzieć środki ochrony indywidualnej, takie jak udostępnienie odpowiedniego wyposażenia ochronnego.
- 38 Dyrektywa 98/24 ma generalnie zastosowanie do wszystkich środków chemicznych. Ma ona charakter ogólny. Jej celem jest w szczególności określenie obowiązków ciążyących na pracodawcy, które powinny zagwarantować odpowiedni poziom bezpieczeństwa pracowników w miejscu pracy. Należy jednak podkreślić, że dyrektywa ta przewiduje wiążące dopuszczalne wartości narażenia zawodowego w odniesieniu do substancji objętych załącznikiem I, w którym figurują obecnie jedynie ołów nieorganiczny i jego związki. W odniesieniu do innych substancji art. 3 ust. 2 omawianej dyrektywy przewiduje, że w przyszłości „dopuszczaln[e] wartości narażenia zawodowego [...] zostaną wytyczone

na poziomie wspólnotowym”, że „[t]e dopuszczalne wartości są ustalane i weryfikowane, biorąc pod uwagę dostępność technik pomiarowych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 dyrektywy 83/391/EWG” i że „państwa członkowskie stale informują organizacje pracowników i pracodawców o wskaźnikowych dopuszczalnych wartościach narażenia zawodowego ustalanych na poziomie Wspólnoty”. Zgodnie z art. 3 ust. 3 tej dyrektywy „[d]la każdego środka chemicznego, dla którego wskaźnikową dopuszczalną wartością narażenia zawodowego ustala się na poziomie Wspólnoty, państwa członkowskie ustanawiają krajową dopuszczalną wartość narażenia zawodowego, biorąc pod uwagę wspólnotową dopuszczalną wartość oraz określając jej rodzaj zgodnie z ustawodawstwem krajowym i przyjętą praktyką”. W myśl art. 3 ust. 4 tej dyrektywy „[o]bowiązujące dopuszczalne wartości narażenia zawodowego mogą zostać ustalone na poziomie wspólnotowym i, oprócz środków branych pod uwagę przy ustalaniu wskaźnikowych dopuszczalnych wartości narażenia zawodowego, odzwierciedlają czynniki wykonalności, zachowując jednocześnie cel ochrony zdrowia pracowników w miejscu pracy”.

- 39 Jeśli chodzi o stosunek między dyrektywą 98/24 a rozporządzeniem nr 1907/2006, ten drugi akt stanowi w motywie 5, że „powin[ien] [on] być stosowan[y] bez naruszania prawodawstwa Wspólnoty dotyczącego miejsca pracy i środowiska”, a w motywie 12 – że „nie wpływa [on] na stosowanie dyrektyw dotyczących ochrony pracowników i środowiska, zwłaszcza dyrektywy [2004/37] i dyrektywy [98/24], zgodnie z którymi pracodawcy zobowiązani są do eliminowania substancji niebezpiecznych, w miarę możliwości technicznych, lub zastępowania ich substancjami mniej niebezpiecznymi”. Artykuł 2 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia przewiduje, że ma ono zastosowanie „bez uszczerbku dla prawodawstwa Wspólnoty dotyczącego miejsca pracy i środowiska, w tym dyrektywy [...] 89/391/EWG [...], dyrektywy [...] 96/61/WE [...], dyrektywy 98/24/WE, dyrektywy 2000/60/WE [...] i dyrektywy [2004/37]”.
- 40 Wobec powyższego należy uznać, że ze względu na to, iż dyrektywa 98/24 nie odnosi się do określonej substancji, co ma miejsce w wypadku wspomnianych substancji, które figurują w załączniku I do owej dyrektywy, aktu tego nie można uznać ani za konkretny, gdyż odnosi się on w sposób ogólny do wszystkich substancji chemicznych, ani za nakładający wymogi minimalne, gdyż określa on jedynie ogólne ramy obowiązków, jakie ciążyą na pracodawcach narażających swych pracowników na ryzyka wynikające z zastosowania substancji chemicznych. O tym, że omawiana dyrektywa ma charakter ogólny, jednoznacznie świadczy fakt, że w art. 3 tej dyrektywy prawodawca uznał ustalenie wartości dopuszczalnych za element będący integralną częścią mechanizmu ochrony pracowników i że ustalenie to powinno jeszcze nastąpić w odniesieniu do substancji, dla których wartości te nie istnieją. Wbrew temu, co twierdzą Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, nie można więc zarzucać Komisji, że naruszyła ona art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, wymagając dopuszczalnych wartości narażenia zawodowego, gdyż wymóg ustalenia owych wartości wynika z zastosowania art. 3 omawianej dyrektywy. Komisja nie wprowadziła zatem sama dodatkowych wymogów szczegółowych, ale trafnie uznała, że w braku wartości dopuszczalnych wskazana dyrektywa nie zawiera „istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 41 Wreszcie, nawet gdyby przyjęte zostało podejście, za którym opowiadają się skarżący, a w myśl którego dyrektywę 98/24 należy uznać za uregulowanie konkretne bez względu na to, czy ustanawia ona dopuszczalne wartości narażenia zawodowego, to wszystkie substancje chemiczne należałoby uznać za objęte „istniejącym konkretnym przepisem prawnym Wspólnoty ustalającym minimalne wymagania”. W takiej sytuacji praktycznie zawsze możliwe byłoby przyznanie zwolnienia przewidzianego w art. 58 ust. 2 omawianego rozporządzenia, pomimo okoliczności, że przepis ten stanowi ścisły wyjątek od zasady ustanowionej w art. 57 tego aktu, w związku z motywem 69 rozporządzenia, zgodnie z którym substancje wzbudzające szczególnie duże obawy powinny co do zasady być włączane do załącznika XIV do omawianego rozporządzenia i obejmowane procedurą udzielania zezwoleń

przewidzianą w art. 60 rozporządzenia. Oznacza to, że proponowane przez skarżących podejście mogłoby poważnie zagrozić realizacji celu tego rozporządzenia i funkcjonowaniu ustanowionego w nim systemu, wobec czego nie może ono zostać przyjęte.

- 42 Jeśli chodzi o dyrektywę 2004/37, to skarżący oraz Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, powołują się w szczególności na jej art. 1, art. 3 ust. 1, art. 4, art. 5 ust. 1, 3 i 5, art. 6 i 14. Zgodnie z art. 1 tej dyrektywy jej celem jest „ochrona pracowników przed zagrożeniem ich zdrowia i bezpieczeństwa wynikającego bądź mogącego wyniknąć z narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów w miejscu pracy, a także zapobieganie takiemu zagrożeniu”. Dyrektywa ta „ustala [...] szczególne wymagania minimalne w tym zakresie, włącznie z wartościami dopuszczalnymi”. I tak omawiana dyrektywa, podobnie jak dyrektywa 98/24, przewiduje wachlarz środków, który obejmuje w szczególności obowiązki dotyczące oceny zagrożeń, na które narażeni są pracownicy w miejscu pracy (art. 3 ust. 2–4), zastąpienie substancji niebezpiecznych substancjami mniej niebezpiecznymi (art. 4), zmniejszenie ilości takich substancji (art. 5), ochronę indywidualną (art. 8 i 10), regularną kontrolę zdrowia narażonych pracowników (art. 14) i w końcu informowanie pracowników i właściwych władz (art. 11, 12, 19).
- 43 Dyrektywa 2004/37 ma zastosowanie do wszystkich czynników rakotwórczych lub mutagenów. Przewiduje ona jednak wiążące dopuszczalne wartości narażenia zawodowego w odniesieniu do benzenu, monomeru chlorku winylu i pyłu drewna twardego (załącznik III). Artykuł 16 ust. 1 tej dyrektywy stanowi, że „Rada, zgodnie z procedurami ustalonymi w art. 137 ust. 2 traktatu [WE, obecnie art. 153 ust. 2 TFUE], ustala wartości graniczne w dyrektywach, na podstawie dostępnych informacji, włącznie z danymi naukowymi i technicznymi, w odniesieniu do wszystkich tych czynników rakotwórczych lub mutagenów, co do których jest to możliwe oraz, w miarę potrzeby, ustala inne bezpośrednio związane przepisy”. Motyw 13 dyrektywy stanowi w tym względzie, że „[w]artości dopuszczalne narażenia zawodowego muszą być uważane za ważny składnik ogólnych systemów ochrony pracowników” i że owe „wartości dopuszczalne muszą być aktualizowane zawsze, kiedy staje się to konieczne w świetle nowszych danych naukowych”.
- 44 Jak wspomniano w odniesieniu do dyrektywy 98/24, rozporządzenie nr 1907/2006 w żaden sposób nie wpływa na stosowanie dyrektyw dotyczących ochrony pracowników, w tym dyrektywy 2004/37, do której stosuje się to samo rozumowanie, przedstawione w pkt 40 powyżej. Ponieważ ta ostatnia dyrektywa nie odnosi się do żadnej innej substancji niż benzen, monomer chlorku winylu i pył drewna twardego, dla których ustanawia maksymalne wartości narażenia zawodowego, nie można jej uznać ani za akt „szczególny”, ani za akt nakładający wymogi minimalne. Ponadto, tak jak w wypadku dyrektywy 98/24, w art. 16 dyrektywy 2004/37 prawodawca wyraźnie wskazał, że ustalenie wartości dopuszczalnych jest integralną częścią mechanizmu ochrony pracowników i że ustalenie to powinno jeszcze nastąpić w odniesieniu do substancji, dla których wartości te nie istnieją. Wreszcie w świetle art. 57 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1907/2006, który obejmuje substancje rakotwórcze i mutageny mechanizmem udzielania zezwoleń uregulowanym w tytule VII tego rozporządzenia, cel i funkcjonowanie ustanowionego we wskazanym rozporządzeniu systemu kontroli i ochrony mogłyby zostać poważnie zagrożone, gdyby należało uznać, że dyrektywa 2004/37 jest „istniejącym konkretnym przepisem prawnym Wspólnoty ustalającym minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji, w rozumieniu art. 58 ust. 2 omawianego rozporządzenia, w odniesieniu do dowolnej substancji rakotwórczej lub mutagenu. Rozumowanie, które przedstawiono w pkt 41 powyżej, ma również zastosowanie do dyrektywy 2004/37.
- 45 Wobec tego należy uznać, że w odniesieniu do tritlenku chromu ani dyrektywa 98/24, ani dyrektywa 2004/37 nie stanowią „istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji”, w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 46 Wniosku tego nie podważają pozostałe argumenty skarżących ani spółki Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy zostały wymienione w załączniku II.

- 47 Przede wszystkim skarżący utrzymują, że Komisja, wymagając w ramach stosowania art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 ustalenia dopuszczalnych wartości narażenia zawodowego, w rzeczywistości próbowała nałożyć nie wymogi minimalne, ale wymogi maksymalne. W tym względzie należy przypomnieć, że nie można uznać, iż kryterium wymogów minimalnych spełnia dowolny środek przewidziany w akcie prawnym Unii. Pojęcie wymogu minimalnego powinno być rozumiane, po pierwsze, w ten sposób, że oznacza ono minimalny standard ustanowiony w interesie pracowników lub innych zainteresowanych osób, a po drugie w ten sposób, że pozwala ono na przyjmowanie lub nakazywanie stosowania środków jeszcze bardziej restrykcyjnych na poziomie krajowym, w ramach uregulowań surowszych niż te, które na poziomie Unii ustanawiają wymóg minimalny. Sam fakt, że wymagane są dopuszczalne wartości narażenia zawodowego, nie oznacza więc zastosowania wymogu maksymalnego, ale stanowi możliwy wymóg minimalny w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 48 Skarżący twierdzą ponadto, że aby przepis prawny był konkretny w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, wystarczy, by odnosił się on do kategorii substancji, a zwłaszcza do kryteriów klasyfikacji. Pierwszy skarżący przytacza dokument ECHA zatytułowany „Preparation of draft Annex XIV entries for the third recommendation of substances to be included in Annex XIV – General Approach” (Przygotowywanie projektów włączenia substancji do załącznika XIV – podejście ogólne), z którego wynika, że przynależność danej substancji do kategorii „substancji rakotwórczych” lub „substancji mutagennych” jest wystarczająca do uznania przepisu prawnego dotyczącego tych kategorii za konkretny.
- 49 Argumentu tego nie można uwzględnić.
- 50 Po pierwsze, dokument przytoczony przez skarżących jest tylko zwykłym komunikatem ECHA, informującym zainteresowanych o podejściu stosowanym przez tę agencję przy ocenie między innymi przesłanek przewidzianych w art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006. Dokument ten nie ma żadnej mocy prawnej i jest pozbawiony znaczenia dla wykładni wskazanego artykułu przez sąd Unii.
- 51 Po drugie, z brzmienia pkt 5.1 motyw drugi dokumentu przytoczonego przez skarżących nie można wywnioskować, że dowolne kryterium klasyfikacji jest wystarczające, by uznać uregulowanie prawne odnoszące się do kategorii substancji spełniających to kryterium za konkretne.
- 52 Przede wszystkim należy zaznaczyć, że pkt 5.1 motyw drugi dokumentu przytoczonego przez skarżących odnosi się do właściwej kontroli zagrożeń. Okoliczność, że w motywie tym ECHA chciała uściślić kryteria, które według niej pozwalają uznać przepis prawny za konkretny, jest zatem dyskusyjna.
- 53 Ponadto w dokumencie przytoczonym przez skarżących ECHA wyjaśniła, że „co do zasady taki przepis prawny powinien odnosić się do konkretnej substancji, która ma zostać włączona do załącznika XIV [rozporządzenia nr 1907/2006] albo poprzez jej wymienienie, albo poprzez odesłanie do grupy, do której substancja ta należy, na przykład poprzez wskazanie kryteriów klasyfikacji lub kryteriów z załącznika III [tego rozporządzenia]”. Nawet jeśli ECHA miała zamiar doprecyzować kryteria, które w jej ocenie pozwalają uznać dany przepis prawny za konkretny, to z przytoczonego fragmentu można jedynie wywnioskować, że przede wszystkim dana substancja powinna zostać konkretnie wymieniona w przepisie, a jeśli tak nie jest, to można również uznać, że przedmiotem konkretnego przepisu jest kategoria substancji, jeżeli jednak przepis ten odnosi się do kategorii właściwie wyodrębnionej spośród innych substancji. Szczegółowość uregulowania odnoszącego się do kategorii substancji powinna być zatem porównywalna ze szczegółowością uregulowania, które dotyczy tylko jednej substancji. Oznacza to, że samo odniesienie do substancji rakotwórczych, mutagennych lub chemicznych jest zbyt ogólne.
- 54 W drugiej kolejności skarżący powołują się na dwie dyrektywy, które wpisują się w ramy ochrony środowiska naturalnego, a mianowicie dyrektywy 2010/75 i 2012/18, nie wyjaśniając jednak, dlaczego ich zdaniem dyrektywy te stanowią „istniejące konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające

minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006. Na poparcie swej argumentacji skarżący odsyłają po prostu do załącznika A.22 do skargi, w którym przytoczono liczącą ponad 40 stron sekcję 4 sprawozdania zatytułowanego „Environmental Risk Reduction Strategy and Analysis of Advantages and Drawbacks for Hexavalent Chromium” (Strategia ograniczania zagrożeń dla środowiska i analiza korzyści i niedogodności związanych ze stosowaniem tritlenku chromu), bez wskazania autora ani źródła tego sprawozdania. Według skarżących dyrektywa 2010/75, jak też dokument zwany „BREF”, czyli dokument referencyjny dotyczący najlepszych dostępnych technik obróbki powierzchni metali i tworzyw sztucznych, pochodzący z sierpnia 2006 r., gwarantują stosowanie najlepszych dostępnych technik, czyli najskuteczniejszych, najbardziej zaawansowanych i najłatwiejszych do zastosowania metod postępowania mającego na celu wyeliminowanie lub zmniejszenie emisji i ich oddziaływania na środowisko naturalne.

- 55 Po pierwsze, należy stwierdzić, że argumentacja ta jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim skarżący podnoszą, że dyrektywy 2010/75 i 2012/18 stanowią „istniejące konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia 1907/2006, gdyż zadaniem Sądu nie jest wyręczenie skarżących od samodzielnego odszukania i wskazania w obszernym załączniku A.22 do skargi, do którego w sposób ogólny odsyłają, elementów, które mógłby on uznać za nadające się do poparcia ich argumentacji (zob. podobnie postanowienie z dnia 29 listopada 1993 r., Koelman/Komisja, T-56/92, Rec, EU:T:1993:105, pkt 23). Zresztą w zakresie, w jakim argumentacja ta odnosi się tylko do kontroli zagrożeń, jest ona również niedopuszczalna, gdyż samo ogólne odesłanie do załącznika, bez wskazania mających znaczenie części lub fragmentów także nie pozwala zrozumieć, dlaczego dane zagrożenie należy uznać za znajdujące się pod kontrolą. To samo rozumowanie odnosi się do dokumentu „BREF”. Poza tym należy stwierdzić, że dokument ten nie został udostępniony Sądowi, a zatem nie może on go zbadać.
- 56 Po drugie, nawet przy założeniu, że argumentacja skarżących dotycząca dyrektywy 2012/18 jest dopuszczalna, dyrektywy tej nie można w żadnym wypadku uznać za „istniejące konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, i to pomimo okoliczności, że dyrektywa ta ma zastosowanie do tritlenku chromu na mocy części I swego załącznika I w związku tabelą 3.1 numer indeksowy 024-001-00-0 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008.
- 57 Z art. 1 dyrektywy 2012/18 wynika bowiem, że w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony w całej Unii w spójny i skuteczny sposób dyrektywa ta określa zasady zapobiegania „poważnym awariom” z udziałem niebezpiecznych substancji oraz ograniczania ich skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska. W art. 5 ust. 1 omawiana dyrektywa określa ogólne obowiązki podmiotów gospodarczych, które powinny podejmować wszelkie niezbędne środki, aby zapobiec poważnym awariom i ograniczyć ich skutki dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska. W lit. b) załącznika III do tej dyrektywy określono kwestie, które należy uwzględnić w systemie zarządzania bezpieczeństwem, jaki podmioty gospodarcze są zobowiązane wdrożyć w swych zakładach na podstawie art. 8 omawianej dyrektywy, a mianowicie, między innymi, doksztalcanie i uświadamianie personelu, określenie i ocenę poważnych zagrożeń, kontrolę zakładów przemysłowych, zarządzanie planowanymi zmianami w instalacjach, procesach lub magazynach, planowanie operacyjno-ratownicze, stałe kontrolowanie wykonywania zadań, zgłaszanie awarii oraz okresowe audyty i przeglądy.
- 58 W załączniku I do dyrektywy 2012/18 ustalono ponadto ilości progowe obecności substancji niebezpiecznych w przedsiębiorstwie (w tonach), określając w ten sposób zakres zastosowania tego aktu. I tak dyrektywa ta nie ma zastosowania do przedsiębiorstw, w których substancje niebezpieczne występują w ilościach niższych niż ilości wskazane w kolumnie 2 części 1 lub części 2 załącznika I. Rzeczona dyrektywa dotyczy natomiast przedsiębiorstw, które są objęte zakresem jej zastosowania jako

„zakłady o zwiększonym ryzyku” w rozumieniu art. 3 pkt 2 lub jako „zakłady o dużym ryzyku” w rozumieniu art. 3 ust. 3. Załącznik I do tej dyrektywy nie określa zatem ani dopuszczalnych wartości narażenia zawodowego, ani dopuszczalnych wartości emisji dla danego przedsiębiorstwa.

- 59 Celem dyrektywy 2012/18 jest zatem zagwarantowanie bezpieczeństwa instalacji w celu zapobieżenia „poważnym” awariom. Akt ten nie dotyczy ani konkretnych zastosowań substancji niebezpiecznych w ramach zwykłej działalności przemysłowej przedsiębiorstw jako takich, ani ochrony ludzi przed zbyt dużym narażeniem na substancje niebezpieczne w miejscu pracy. Dlatego nie można go uznać za „istniejące konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 60 Po trzecie, nawet przy założeniu, że argumentacja skarżących dotycząca dyrektywy 2010/75 jest dopuszczalna, należy zauważyć, że dyrektywy tej nie można uznać za „istniejące konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 61 Zgodnie z art. 1 dyrektywy 2010/75 „ustanawia [ona] zasady dotyczące zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom powstającym w wyniku działalności przemysłowej oraz zasady dotyczące kontroli tych zanieczyszczeń”. Akt ten ustanawia również zasady mające na celu zapobieganie emisjom do powietrza, wody i ziemi oraz, w przypadku braku takiej możliwości, mające na celu ich redukcję oraz zapobieganie wytwarzaniu odpadów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości. Artykuł 2 dyrektywy stanowi, że ma ona zastosowanie do rodzajów działalności przemysłowej, które powodują zanieczyszczenia, o których mowa w rozdziałach II–VI. Dyrektywa ta nie ma zastosowania do działalności badawczej, działalności rozwojowej ani do badań nowych produktów i procesów. W myśl załącznika I dyrektywa ma zastosowanie między innymi do „[p]owierzchniow[ej] [obróbki] metalu lub materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie objętość zbiorników przekracza 30 m³”. Artykuł 14 ust. 1 lit. a) nakłada na państwa członkowskie obowiązek podjęcia wszystkich środków niezbędnych do spełnienia wymogów art. 11 i 18, a w szczególności ustalenia dopuszczalnych wartości emisji substancji zanieczyszczających, które mogą być emitowane z danej instalacji w znaczących ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości i potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednego komponentu środowiska do innego. W załączniku tym wymieniono szereg substancji i mieszanin, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które drogą powietrzną lub w środowisku wodnym lub przez powietrze lub wodę mogą wpłynąć na rozmnażanie.
- 62 Chociaż dyrektywa 2010/75 niewątpliwie może stosować się w sposób ogólny do emisji przemysłowych, których źródłem jest zastosowanie tritlenku chromu, to jednak należy stwierdzić, że dyrektywa ta nie zawiera żadnego konkretnego przepisu, który odnosiłby się do tej substancji. Ma ona zastosowanie jedynie do powierzchniowej obróbki metalu lub materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie objętość zbiorników przekracza 30 m³. Odnosi się ona zatem do konkretnego procesu przemysłowego, który przekracza określony, wysoki próg objętości, a nie do konkretnej substancji stosowanej w tym procesie; nie ma także zastosowania do wszystkich rodzajów tego procesu, a w szczególności do procesów nieprzekraczających wskazanego progu.
- 63 W świetle wszystkich powyższych rozważań skarżący, a także Assogalvanica i inni interwenienci, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, nie wykazali, że w odniesieniu do tritlenku chromu istnieją „konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji” w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 64 Co się tyczy drugiej z przesłanek przewidzianych w art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, a mianowicie wymogu, aby z istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska dla tego zastosowania

substancji wynikało, że ryzyko jest objęte właściwą kontrolą, należy zaznaczyć, że – jak wskazano w pkt 32 powyżej – zwolnienie może zostać przyznane tylko wtedy, gdy spełnione są wszystkie przesłanki wymienione w tym przepisie. Jeśli nie istnieją konkretne przepisy prawne Wspólnoty ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji, nie ma potrzeby badania owej drugiej przesłanki. Poza tym należy zaznaczyć, że w świetle wyrażenia „*compte tenu*”, którym posłużono się we francuskojęzycznej wersji tego przepisu, i wyrażen użytych w innych wersjach językowych tego przepisu, takich jak niemieckie wyrażenie „*auf der Grundlage*” czy angielskie „*on the basis of*”, podstawą kontroli ryzyka powinny być wspomniane konkretne istniejące przepisy prawne Wspólnoty. Tymczasem w braku takich przepisów nie jest możliwe, aby wynikała z nich jakakolwiek kontrola ryzyka, nawet jeśli zostanie ona wykazana, i już sama ta okoliczność wystarczy, by stwierdzić, że druga przesłanka nie jest w tym wypadku spełniona. Argumenty przedstawione przez skarżących i zmierzające do wykazania, że w rzeczywistości ryzyka związane z różnymi zastosowaniami tritlenku chromu są, z innych powodów, praktycznie nieistniejące, względnie znikome lub pod kontrolą, nie dowodzą istnienia związku między domniemaną kontrolą ryzyka a konkretnymi istniejącymi przepisami prawnymi Wspólnoty, co oznacza, że argumenty te są nieistotne dla sprawy.

- 65 Ponieważ nie zostały spełnione wszystkie przesłanki określone w art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, Komisja nie dysponowała w tym wypadku zakresem uznania w odniesieniu do przyznania zwolnienia na podstawie wskazanego artykułu. Sąd zwraca jednak uwagę, że jeśli przesłanki opisane w pkt 32 powyżej zostałyby spełnione, to uprawnienie dyskrecjonalne, którym dysponuje Komisja, nie byłoby nieograniczone i nie dawałoby jej prawa do stosowania arbitralnych środków. Niemniej nawet przy takim założeniu argumentacja skarżących oraz spółki Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, nie mogłaby zostać uwzględniona, ponieważ wskazane w niej elementy nie pozwalają uznać, że zakres uznania Komisji był aż tak niewielki, że była ona zobowiązana do przyznania wnioskowanego zwolnienia.
- 66 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy uznać, że Komisja nie naruszyła art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, nie przyznając zwolnienia, o które wnieśli skarżący. Tak więc zarzut drugi, oparty na naruszeniu tego artykułu, również należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na oczywistych błędach w ocenie

- 67 Skarżący kwestionują w istocie podstawę naukową zaskarżonego aktu, a ich głównym argumentem jest twierdzenie, że Komisja nie zbadała we właściwy sposób kwestii, czy zagrożenia związane z różnymi zastosowaniami przemysłowymi chromowania są pod kontrolą.
- 68 Ponieważ zarzut drugi należy oddalić ze względu na to, że pierwsza z przesłanek przewidzianych w art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 nie została spełniona, nie ma potrzeby – jak wskazano w pkt 63 powyżej – badania kwestii, czy zagrożenia związane z różnymi zastosowaniami przemysłowymi chromowania są pod kontrolą czy też nie.
- 69 Wobec tego należy stwierdzić, że nawet jeśli przed przyjęciem zaskarżonego aktu Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, Sąd nie może uwzględnić żądania skarżących zmierzającego do stwierdzenia nieważności części zaskarżonego aktu w zakresie, w jakim nie przewiduje on przyznania zwolnienia, którego domagali się skarżący.
- 70 W tym stanie rzeczy zarzut pierwszy nie zasługuje na uwzględnienie i powinien zostać oddalony jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu zasady proporcjonalności

- 71 Skarżący, popierani przez spółkę Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, podnoszą, że w rozpatrywanych okolicznościach ustanowienie w zaskarżonym akcie rzeczywistego zakazu w odniesieniu do wszystkich zastosowań tritlenku chromu było nieproporcjonalne. Należałoby w szczególności wziąć pod uwagę fakt, że substancja ta jest przede wszystkim stosowana w sektorze chromowania jako półprodukt w rozumieniu art. 3 pkt 15 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 72 Komisja popierana przez ECHA kwestionuje te argumenty.
- 73 W świetle rozważań przedstawionych w ramach analizy zarzutu drugiego należy stwierdzić, że skoro w tym wypadku Komisja nie dysponowała zakresem uznania w odniesieniu do przyznania zwolnienia na podstawie art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, gdyż żadna z przewidzianych w tym artykule przesłanek nie została spełniona, to tym bardziej nie mogła ona naruszyć zasady proporcjonalności, stosując ten artykuł tak jak nakazywały zawarte w nim unormowania. Skoro zatem Komisja była zmuszona do podjęcia decyzji o nieprzyznawaniu zwolnienia, to nie mogła ona siłą rzeczy naruszyć zasady proporcjonalności.
- 74 Argument skarżących mógłby więc zostać uwzględniony – jak słusznie wskazuje Komisja – jedynie wówczas, gdyby dotyczył on samej zgodności z prawem art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006. Tymczasem, jak wyjaśnili skarżący na rozprawie, nie podnoszą oni zarzutu niezgodności z prawem tego artykułu.
- 75 Jeśli chodzi o argument podniesiony przez spółkę Assogalvanica i innych interwenientów, których nazwy zostały wymienione w załączniku II, w myśl którego tritlenek chromu jako półprodukt w rozumieniu art. 3 pkt 15 rozporządzenia nr 1907/2006 nie powinien podlegać obowiązkowi uzyskania zezwolenia w rozumieniu tytułu VII rozporządzenia nr 1907/2006, należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim za pomocą tego argumentu wskazani interwenienci zmierzają do wyłączenia zastosowania tytułu VII na podstawie art. 2 ust. 8 rzeczonego rozporządzenia, podnoszą oni zarzut, który może skutkować zmianą przedmiotu sporu określonego przez główne strony postępowania i który z tego względu jest niedopuszczalny (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lipca 2011 r., *Diputación Foral de Vizcaya/Komisja*, od C-474/09 P do C-476/09 P, EU:C:2011:522, pkt 111). W każdym razie argument ten jest również bezzasadny, gdyż interwenienci nie przedstawili żadnego dowodu, który świadczyłby o tym, że tritlenek chromu można uznać za półprodukt w rozumieniu art. 3 pkt 15 tego rozporządzenia. Wnoszą oni jednak o to, aby Sąd sam ocenił, „czy przekształcenie tritlenku chromu w metal chromowany w procesie chromowania spełnia przesłanki przyznania zwolnienia przewidzianego w art. 2 ust. 8 [wskazanego] rozporządzenia lub ewentualnie zwolnienia przewidzianego w art. 58 ust. 2 [tego rozporządzenia], wobec czego bezwarunkowe włączenie tritlenku chromu do załącznika XIV, bez żadnego odstępstwa, jest niezgodne z prawem”. Zadaniem Sądu nie jest jednak pozyskiwanie dowodów, których strony nie dostarczyły.
- 76 Ponieważ – jak skarżący wskazali na rozprawie – argument ten dotyczy jedynie kwestii, czy podjęta przez Komisję decyzja o nieprzyznaniu zwolnienia w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006 była nieproporcjonalna, jest on bez znaczenia dla sprawy ze względów przedstawionych w pkt 73 powyżej.
- 77 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu prawa do obrony oraz zasad dobrej administracji i „doskonałości opinii naukowych”

78 Skarżący podnoszą dwa zastrzeżenia. W ramach zastrzeżenia pierwszego twierdzą, że naruszone zostało ich prawo do obrony, podnosząc przy tym w szczególności, że w braku dostępu do danych ze sprawozdania MEGA nie mogli oni w pełni uzasadnić swego wniosku o zwolnienie z obowiązku uzyskania zezwolenia. W ramach zastrzeżenia drugiego twierdzą oni, że dopuszczono się naruszenia zasad dobrej administracji i „doskonałości opinii naukowych”, w szczególności dlatego, że Komisja i ECHA nie były w posiadaniu owego sprawozdania, a zatem nie mogły przeanalizować wszystkich dostępnych danych, i że dane dostarczone przez pierwszego skarżącego w ramach konsultacji publicznych nie zostały uwzględnione we właściwy sposób.

79 Komisja popierana przez ECHA kwestionuje te argumenty.

– W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, opartego na naruszeniu prawa do obrony

80 W odniesieniu do zastrzeżenia pierwszego należy przypomnieć, że tytuł VII rozporządzenia nr 1907/2006 nie przewiduje istnienia prawa do domagania się przyznania zwolnienia i że wyłącznie na podstawie art. 58 ust. 4 tego rozporządzenia skarżący, jako zainteresowane strony, zostali wezwani do dostarczenia „w szczególności uwag dotyczących zastosowań, które powinny zostać zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia”.

81 Jednakże przewidziana w art. 58 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 procedura konsultacji publicznych nie przyznaje zainteresowanym stronom szczególnych praw proceduralnych, takich jak prawo uzyskania dostępu do dokumentów przekazanych do dyspozycji ECHA lub Komisji w ramach procedury włączania substancji do załącznika XIV do tego rozporządzenia. We wskazanym artykule zostało jedynie ustanowione prawo do przedstawienia uwag. Tymczasem skarżący nie podnieśli, że ich prawo do przedstawienia uwag w ramach wspomnianych wyżej konsultacji publicznych nie zostało poszanowane przez ECHA lub Komisję. Dlatego argumentacja skarżących, w myśl której ich prawo do obrony zostało naruszone, nie może zostać uwzględniona.

82 Wniosku tego nie podaje w wątpliwość orzecznictwo, na które powołują się skarżący. Punkt 130 wyroku z dnia 9 września 2008 r., Bayer CropScience i in./Komisja (T-75/06, Zb.Orz., EU:T:2008:317) odnosi się, co prawda, w szczególności do przestrzegania prawa do obrony „w trakcie każdego postępowania przeciwko osobie”. Jednakże w niniejszej sprawie procedura zmierzająca do włączenia tritlenku chromu do załącznika XIV do rozporządzenia nr 1907/2006 nie może zostać uznana za „postępowanie przeciwko” skarżącym. Ponadto okoliczność, że art. 58 rzeczonego rozporządzenia przewiduje konsultacje publiczne, nie podważa faktu, że ani ECHA, ani Komisja nie są zobowiązane na podstawie tego artykułu do wysłuchania jednostki, której zaskarżony akt mógłby dotyczyć (zob. podobnie i analogicznie postanowienie z dnia 12 grudnia 2003 r., Bactria/Komisja, C-258/02 P, Rec, EU:C:2003:675, pkt 43). Wreszcie ponieważ skarżący powołują się na art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331), należy stwierdzić, że przepis ten nie zmienia zakresu zastosowania art. 58 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006, a więc nie może on ustanawiać praw proceduralnych, których to ostatnie rozporządzenie nie przewiduje. Skarżący nie podnieśli zresztą, że doszło do naruszenia rozporządzenia nr 1049/2001.

83 W tych okolicznościach po stronie Komisji nie istniał żaden obowiązek udzielenia – jedynie na potrzeby konsultacji publicznych – dostępu do dokumentów zbadanych w poprzednim postępowaniu, w tym sprawozdania MEGA. Kwestia, czy Komisja była w posiadaniu tego ostatniego dokumentu i czy była ona w stanie udzielić do niego dostępu, jest zatem bez znaczenia. Dlatego zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

– W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, opartego na naruszeniu zasad dobrej administracji i „doskonałości opinii naukowych”

- 84 W odniesieniu do zastrzeżenia drugiego należy przede wszystkim stwierdzić, że Komisja nie naruszyła art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006. Poza tym, jak wynika z analizy pierwszego z zastrzeżeń podniesionych w ramach zarzutu czwartego, Komisja i ECHA nie naruszyły praw proceduralnych skarżących. Wreszcie przy podejmowaniu decyzji w sprawie przyznania zwolnienia Komisja i ECHA mogły również zrezygnować z oceny kwestii, czy zagrożenia związane z określonymi zastosowaniami tritlenku chromu są pod kontrolą.
- 85 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że nawet jeśli – jak twierdzą skarżący – ocena naukowa przeprowadzona przez ECHA i Komisję została dokonana w sposób niewłaściwy, to owe błędy zostały popełnione na wcześniejszych etapach postępowania, a mianowicie przy opracowywaniu dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV, i nie czynią wadliwą decyzji o nieprzyznaniu zwolnienia na podstawie art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006. Podstawą do wydania tej decyzji, jak też zalecenia ECHA, był bowiem wyłącznie brak „istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji”, a nie kontrola zagrożeń. Wobec tego ewentualne błędy dotyczące naukowej analizy kontroli zagrożeń na wcześniejszych etapach postępowania, między innymi przy opracowywaniu rzeczowej dokumentacji, nie mogły wywrzeć żadnego wpływu na zgodność z prawem tej decyzji.
- 86 Mając powyższe na uwadze, skargę należy oddalić.

W przedmiocie wniosku o ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania

- 87 Wobec powyższego nie należy też uwzględniać wniosku o ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania.
- 88 Z art. 113 § 2 lit. c) regulaminu postępowania, jak też z orzecznictwa wynika bowiem, że Sąd ma obowiązek przychylić się do wniosku o ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania w celu uwzględnienia wskazanych nowych okoliczności faktycznych jedynie w przypadku, gdy zainteresowana strona opiera się na okolicznościach faktycznych mogących mieć decydujący wpływ na rozstrzygnięcie sporu, na które nie mogła się ona powołać przed zamknięciem ustnego etapu postępowania [zob. podobnie wyrok z dnia 27 września 2006 r., Roquette Frères/Komisja, T-322/01, Rec, EU:T:2006:267, pkt 323].
- 89 Tymczasem w niniejszej sprawie nowe okoliczności faktyczne przedstawione przez skarżących dotyczą wyłącznie danych pochodzących ze sprawozdania MEGA i kwestii, czy Komisja i ECHA popełniły oczywiste błędy w ocenie w ramach naukowej analizy kontroli zagrożeń przeprowadzonej na wcześniejszym etapie postępowania niż ten, którego celem było wydanie decyzji dotyczącej przyznania zwolnienia na podstawie art. 58 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006.
- 90 Jak stwierdzono w pkt 68 i 69 powyżej, nawet w sytuacji, gdy Komisja rzeczywiście dopuściła się oczywistych błędów w ocenie przed przyjęciem zaskarżonego aktu, Sąd nie może uwzględnić żądania skarżących zmierzającego do stwierdzenia nieważności części zaskarżonego aktu, gdyż akt ten nie przewiduje przyznania zwolnienia, o które wniesli skarżący.
- 91 Tak więc nowe okoliczności faktyczne przedstawione przez skarżących nie mogą wywrzeć decydującego wpływu na rozstrzygnięcie sporu.
- 92 Tym samym nie zachodzi także potrzeba wysłuchania stron na okoliczność wpływu wskazanej ekspertyzy na rozstrzygnięcie sporu.

W przedmiocie kosztów

- 93 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 138 § 1 wskazanego regulaminu Sądu instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. Na podstawie art. 138 § 3 regulaminu Sąd może zdecydować, że interwenient niewymieniony w §§ 1 i 2 pokrywa własne koszty.
- 94 Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy obciążyć je ich własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z jej żądaniem.
- 95 Interwenienci oraz ECHA pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) oraz skarżący, których nazwy wymieniono w załączniku I pokrywają, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.**
- 3) **Assogalvanica oraz inni interwenienci, których nazwy wymieniono w załączniku II, pokrywają własne koszty.**
- 4) **Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywa własne koszty.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 września 2015 r.

Podpisy

ZAŁĄCZNIK I

Adolf Krämer GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ulm (Niemcy),

AgO Argentum GmbH Oberflächenveredelung, z siedzibą w Norymberdze (Niemcy),

Alfred Kruse GmbH Metallveredelungen, z siedzibą w Langenfeld (Niemcy),

AL-Oberflächenveredlungsgesellschaft m.b.H., z siedzibą w Wuppertalu (Niemcy),

Anke GmbH & Co. KG Oberflächentechnik, z siedzibą w Essen (Niemcy),

ATC Armoloy Technology Coatings GmbH & Co. KG, z siedzibą w Mosbach (Niemcy),

August Schröder GmbH & Co. KG Oberflächenveredelung, z siedzibą w Hemer (Niemcy),

August Sure KG, z siedzibą w Lüdenscheid (Niemcy),
Baaske Oberflächenveredlung GmbH, z siedzibą w Wuppertalu (Niemcy),
Hartchrom Beck GmbH, z siedzibą w Güglingen (Niemcy),
Bredt GmbH, z siedzibą w Meschede (Niemcy),
Breidert Galvanic GmbH, z siedzibą w Darmstademie (Niemcy),
Chrom-Müller Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Oberndorf a. N. (Niemcy),
Chrom-Schmitt GmbH & Co. KG, z siedzibą w Baden-Baden (Niemcy),
C. Hübner GmbH, z siedzibą w Marktoberdorf (Niemcy),
C.W. Albert GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hemer-Bredenbruch (Niemcy),
Detlef Bingen Gesellschaft mit beschränkter Haftung, z siedzibą w Langenfeld (Niemcy),
Dittes Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Keltern (Niemcy),
Duralloy Süd GmbH, z siedzibą w Villingen-Schwenningen (Niemcy),
Durochrom-Bogatzki, z siedzibą w Oberndorf a. N. (Niemcy),
Metallveredlung Emil Weiß GmbH & Co. KG, z siedzibą w Mitwitz (Niemcy),
Ewald Siodla Metallveredelungsgesellschaft mbH, z siedzibą w Witten (Niemcy),
Flügel CSS GmbH & Co. KG, z siedzibą w Solingen (Niemcy),
Fritz Zehnle Galvanische Anstalt, Inh. Gerd Joos e.K., z siedzibą w Tribergu (Niemcy),
Galvanoform Gesellschaft für Galvanoplastik mbH, z siedzibą w Lahr (Niemcy),
Galvano Herbert Geske e.K., z siedzibą w Solingen (Niemcy),
Galvanotechnik Friedrich Holst GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),
Galvano Weis, Weis GmbH & Co., Galvanische Werkstätte KG, z siedzibą w Emmering (Niemcy),
gebr. böge Metallveredelungs GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),
Hans Giesbert GmbH & Co. KG, z siedzibą w Mömbris (Niemcy),
Groz-Beckert KG, z siedzibą w Albstadt (Niemcy),
GTW GmbH, z siedzibą w Werl (Niemcy),
GWC Coating GmbH, z siedzibą w Villingen-Schwenningen (Niemcy),
Hartchrom Beuthel GmbH, z siedzibą w Schwelm (Niemcy),

Hartchrom Erb GmbH, z siedzibą w Weiterstadt (Niemcy),
Hartchrom GmbH, z siedzibą w Karlsruhe (Niemcy),
Hartchrom GmbH Werner Kreuz, z siedzibą w Blumberg (Niemcy),
Hartchrom Schoch GmbH, z siedzibą w Sternenfels (Niemcy),
Hartchrom Teikuro Automotive GmbH, z siedzibą w Sternenfels (Niemcy),
Heine Optotechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Herrsching (Niemcy),
Heinrich Schnarr GmbH Metallveredlungswerk, z siedzibą w Mainaschaff (Niemcy),
Heinrich Schulte Söhne GmbH & Co. KG, z siedzibą w Arnsberg (Niemcy),
Heinz Daurer und Söhne GmbH & Co. KG, Metall-Veredelung-Lampertheim, z siedzibą w Lampertheim (Niemcy),
Helmut Gossmann Metallveredelungs-GmbH, z siedzibą w Goldbach (Niemcy),
Henry Gevekoth GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),
Heyer GmbH Oberflächentechnik, z siedzibą w Lubece (Niemcy),
HFJ Galvano Kiel GmbH, z siedzibą w Kilonii (Niemcy),
Hueck Engraving GmbH & Co. KG, z siedzibą w Viersen (Niemcy),
Imhof Hartchrom GmbH, z siedzibą w Karlstadt (Niemcy),
Johannes Jander GmbH & Co. KG Metalloberflächenveredelung, z siedzibą w Iserlohn (Niemcy),
Johann Maffei GmbH & Co. KG, z siedzibą w Iserlohn-Simmern (Niemcy),
Kesseböhmer Beschlagsysteme GmbH & Co. KG, z siedzibą w Bad Essen (Niemcy),
Knipex-Werk C. Gustav Putsch KG, z siedzibą w Wuppertalu (Niemcy),
Kreft & Röhrig Gesellschaft mit beschränkter Haftung, z siedzibą w Troisdorf-Friedrich-Wilhelms Hütte (Niemcy),
Kriebel Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Kirschfurt (Niemcy),
LKS Kronenberger GmbH Metallveredlungswerk, z siedzibą w Seligenstadt (Niemcy),
Kunststofftechnik Bernt GmbH, z siedzibą w Kaufbeuren (Niemcy),
L B – Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Wuppertalu (Niemcy),
Linder Metallveredelungsgesellschaft mit beschränkter Haftung, z siedzibą w Albstadt (Niemcy),
Metallisierwerk Peter Schreiber GmbH, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy),

Montanhydraulik GmbH, z siedzibą w Holzwickeden (Niemcy),

Morex SpA, z siedzibą w Crespano del Grappa (Włochy),

Motoren-Sauer Instandsetzungs-GmbH, z siedzibą w Hösbach (Niemcy),

MSC/Copperflow Ltd, z siedzibą w Bolton, Greater Manchester (Zjednoczone Królestwo),

Neumeister Hydraulik GmbH, z siedzibą w Neuenstadt am Kocher (Niemcy),

Nießer Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Röthenbach a. d. Pegnitz (Niemcy),

Norddeutsche Hartchrom GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ganderkesee (Niemcy),

Oberflächenzentrum Elz GmbH, z siedzibą w Limburgu (Niemcy),

OK Oberflächenveredelung GmbH & Co. KG, z siedzibą w Sundern (Niemcy),

OTH Oberflächentechnik Hagen GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hagen (Niemcy),

OT Oberflächentechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Schwerin (Niemcy),

Präzisionsgalvanik GmbH Wolfen, z siedzibą w Bitterfeld-Wolfen (Niemcy),

Rahrbach GmbH, z siedzibą w Heiligenhaus (Niemcy),

Rudolf Clauss GmbH & Co. KG Metallveredlung, z siedzibą w Mülheim a. d. Ruhr (Niemcy),

Rudolf Jatzke Galvanik-Hartchrom Günter Holthöfer GmbH & Co. KG, z siedzibą w Bielefeld (Niemcy),

Schaeffler Technologies AG & Co. KG, z siedzibą w Herzogenaurach (Niemcy),

Scherer GmbH, z siedzibą w Haslach im Kinzigtal (Niemcy),

Schmitz Hydraulikzylinder GmbH, z siedzibą w Büttelborn (Niemcy),

Schnarr Metallveredlung GmbH, z siedzibą w Waiblingen (Niemcy),

Schornberg Galvanik GmbH, z siedzibą w Lippstadt (Niemcy),

Robert Schrubstock GmbH & Co. KG, z siedzibą w Velbert (Niemcy),

Schulte Hartchrom GmbH, z siedzibą w Arnsberg (Niemcy),

Schwing GmbH, z siedzibą w Sankt Stefan im Lavanttal (Austria),

Silit-Werke GmbH & Co. KG, z siedzibą w Riedlingen (Niemcy),

Steinbach & Vollmann GmbH & Co. KG, z siedzibą w Heiligenhaus (Niemcy),

Strötzel Oberflächentechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hildesheim (Niemcy),

Süss Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Wetzlar (Niemcy),

Thoma Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Heimertingen (Niemcy),
Viemetall Viersener Metallveredlung Pottel GmbH & Co. KG, z siedzibą w Viersen (Niemcy),
Walzen-Service-Center GmbH, z siedzibą w Oberhausen (Niemcy),
Wavec GmbH, z siedzibą w Eisenhüttenstadt (Niemcy),
Wilhelm Bauer GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hannowerze (Niemcy),
Willy Remscheid Galvanische Anstalt GmbH, z siedzibą w Solingen (Niemcy),
Willy Remscheid Kunststofftechnik GmbH, z siedzibą w Velbert (Niemcy),
Wiotec, Inhaber Udo Wilmes e.K., z siedzibą w Ense (Niemcy),
Wissing Hartchrom GmbH, z siedzibą w Lohmar (Niemcy),
alfi GmbH Isoliergefäße, Metall- und Haushaltswaren, z siedzibą w Wertheim (Niemcy),
BIA Kunststoff- und Galvanotechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Solingen (Niemcy),
Siegfried Boner e.K., z siedzibą w Villingen-Schwenningen (Niemcy),
Bruchmühlbacher Galvanotechnik (BG) GmbH, z siedzibą w Bruchmühlbach-Miesau (Niemcy),
C + C Krug GmbH, z siedzibą w Velbert (Niemcy),
Collini GmbH, z siedzibą w Aperg (Niemcy),
Collini Gesellschaft m.b.H., z siedzibą w Hohenems (Austria),
Collini GmbH, z siedzibą w Marchtrenk (Austria),
Collini Wien GmbH, z siedzibą w Wiedniu (Austria),
Federal-Mogul TP Europe GmbH & Co KG, z siedzibą w Burscheid (Niemcy),
Fischer GmbH & Co. surface technologies KG, z siedzibą w Katzenelnbogen (Niemcy),
Friederici Oberflächenveredlung GmbH, z siedzibą w Iserlohn (Niemcy),
Galvano Wittenstein GmbH, z siedzibą w Solingen (Niemcy),
Gedore-Werkzeugfabrik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Remscheid (Niemcy),
Gerhardi Kunststofftechnik GmbH, z siedzibą w Lüdenscheid (Niemcy),
Gosma – Werkzeugfabrik und Metallveredelung Weber GmbH, z siedzibą w Gosheim (Niemcy),
Hartchrom-Meuter Ernst Meuter GmbH & Co. KG, z siedzibą w Solingen (Niemcy),
Hartchrom Spezialbeschichtung Winter GmbH, z siedzibą w Treuen (Niemcy),

Hasler AG, Aluminiumveredlung, z siedzibą w Turgi (Szwajcaria),
Hartchrom Haslinger Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Linz (Austria),
Hentschel Harteloxal GmbH & Co. KG, z siedzibą w Schorndorf (Niemcy),
Kammin Metallveredelung KG, z siedzibą w Friesenheim (Niemcy),
Karl-Heinz Bauer GmbH Galvanische Anstalt, z siedzibą w Ispringen (Niemcy),
Maschinenfabrik KBA-Mödling AG, z siedzibą w Maria Enzersdorf (Austria),
Albert Kißling Galvanische Werke GmbH, z siedzibą w Neusäß (Niemcy),
KME Germany GmbH & Co. KG, z siedzibą w Osnabrück (Niemcy),
Lahner KG, z siedzibą w Brunn am Gebirge (Austria),
Liebherr-Aerospace Lindenberg GmbH, z siedzibą w Lindenberg (Niemcy),
MTU Aero Engines AG, z siedzibą w Monachium (Niemcy),
MTU Maintenance Hannover GmbH, z siedzibą w Langenhagen (Niemcy),
Münze Österreich AG, z siedzibą w Wiedniu (Austria),
Nehlsen-BWB Flugzeug-Galvanik Dresden GmbH & Co. KG, z siedzibą w Dreźnie (Niemcy),
Orbis Will GmbH + Co. KG, z siedzibą w Ahaus (Niemcy),
Riag Oberflächentechnik AG, z siedzibą w Wängi (Szwajcaria),
Franz Rieger Metallveredlung, z siedzibą w Steinheim am Albuch (Niemcy),
Saxonia Galvanik GmbH, z siedzibą w Halsbrücke (Niemcy),
Schweizer Galvanotechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Heilbronn (Niemcy),
G. Schwepper Beschlag GmbH + Co., z siedzibą w Heiligenhaus (Niemcy),
R. Spitzke Oberflächen- und Galvanotechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Barsbüttel (Niemcy),
Stahl Judenburg GmbH, z siedzibą w Judenburg (Austria),
VTK Veredelungstechnik Krieglach GmbH, z siedzibą w Krieglach (Austria),
STI Surface Technologies International Holding AG, z siedzibą w Steinach (Szwajcaria),
Witech GmbH, z siedzibą w Remscheid (Niemcy),
Kurt Zecher GmbH, z siedzibą w Paderborn (Niemcy),
De Martin AG, Metallveredelung, z siedzibą w Wängi (Szwajcaria),

Hattler & Sohn GmbH, z siedzibą w Villingen-Schwenningen (Niemcy),
Alfacrom 2000 Srl, z siedzibą w Fiume Veneto (Włochy),
F.LLI Angelini Sud Srl, z siedzibą w Arzano (Włochy),
Bertola Srl, z siedzibą w Marene (Włochy),
Bugli Srl, z siedzibą w Scandicci (Włochy),
Burello Srl, z siedzibą w Pavia di Udine (Włochy),
Galvanica CMB Di Bittante Franco EC – Snc, z siedzibą w Scorzé (Włochy),
Casprini Gruppo Industriale SpA, z siedzibą w Cavrilia (Włochy),
C.F.G. Rettifiche Srl, z siedzibą w Argenta (Włochy),
CIL – Cromatura e Rettifica Srl, z siedzibą w Esine (Włochy),
Cromatura Dura Srl, z siedzibą w Lozza (Włochy),
Cromital Srl, z siedzibą w Parmie (Włochy),
Cromoflesch Di Bolletta Giuseppe & C. – Snc, z siedzibą w Salzano (Włochy),
Cromogalante Srl, z siedzibą w Padwie (Włochy),
Cromotrevigana Srl, z siedzibą w Ponzano Veneto (Włochy),
Elezinco Srl, z siedzibą w Castelfidardo (Włochy),
Galvanica Nobili Srl, z siedzibą w Marano sul Panaro (Włochy),
Galvanotecnica Vignati Srl, z siedzibą w Canegrate (Włochy),
Galvitek Srl, z siedzibą w Weronie (Włochy),
Gilardoni Vittorio Srl, z siedzibą w Mandello del Lario (Włochy),
Industria Galvanica Dalla Torre Ermanno e Figli Srl, z siedzibą w Villorba (Włochy),
La Galvanica Trentina Srl, z siedzibą w Rovereto (Włochy),
Nicros Srl, z siedzibą w Conegliano (Włochy),
O.C.M. Di Liboà Mauro & C. – Snc, z siedzibą w Mondovì (Włochy),
Rubinetterie Zazzeri SpA, z siedzibą w Incisa Valdarno (Włochy),
Silga SpA, z siedzibą w Castelfidarno (Włochy),
Surcromo Di Suttora Marco, z siedzibą w Pieve Emanuele (Włochy),

Tobaldini SpA, z siedzibą w Altavilla Vicentina (Włochy),

Tre Albi SNC Di Trentin Silvano Bittante Mario & Albanese Giancarlo, z siedzibą w Vedelago (Włochy),

Adolf Boos GmbH & Co. KG, z siedzibą w Iserlohn (Niemcy),

Henkel Beiz- und Elektropoliertechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Waidhofen an der Thaya (Austria),

Saueressig GmbH + Co.KG, z siedzibą w Vreden (Niemcy),

Saueressig Polska sp. z o.o., z siedzibą w Tarnowie Podgórnym (Polska),

Wetzel GmbH, z siedzibą w Grenzach-Wyhlen (Niemcy),

Wetzel sp. z o.o., z siedzibą w Duchnowie (Polska),

Apex Cylinders Ltd, z siedzibą w Bristolu (Zjednoczone Królestwo),

Federal-Mogul Burscheid GmbH, z siedzibą w Burscheid (Niemcy),

Federal-Mogul Friedberg GmbH, z siedzibą w Friedberg (Niemcy),

Federal-Mogul Vermögensverwaltungs-GmbH, z siedzibą w Burscheid (Niemcy),

Federal-Mogul Operations France SAS, z siedzibą w Saint-Jean-de-la-Ruelle (Francja),

Dietmar Schrick GmbH, z siedzibą w Solingen (Niemcy),

Cromatura Dalla Torre Sergio Snc Di Dalla Torre Sergio EC, z siedzibą w Breda di Tiave (Włochy),

Hartchromwerk Brunner AG, z siedzibą w Saint Galle (Szwajcaria),

Schulz Hartchrom GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy).

ZAŁĄCZNIK II

Ecometal, z siedzibą w Treviso (Włochy),

Comité européen pour le traitement de surface (CETS), z siedzibą w Louvain (Belgia),

Österreichische Gesellschaft für Oberflächentechnik (AOT), z siedzibą w Wiedniu (Austria),

Surface Engineering Association (SEA), z siedzibą w Birmingham (Zjednoczone Królestwo),

Zentralverband Oberflächentechnik e.V. (ZVO), z siedzibą w Hilden (Niemcy),

Eco-Chim Galvanotecnica di Antoniazzi G. & C. Snc, z siedzibą w Codognè (Włochy),

Heiche Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Schwaigern (Niemcy),

Schwäbische Härtetechnik Ulm GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ulm (Niemcy),

Trattamento superfici metalliche Srl (TSM), z siedzibą w Schio (Włochy),
Aros Hydraulik GmbH, z siedzibą w Memmingen (Niemcy),
Berndorf Band GmbH, z siedzibą w Berndorf (Austria),
Eberhard Derichs Maschinen- und Apparatebau GmbH, z siedzibą w Krefeld (Niemcy),
Friedrich Fausel Metalldruckerei, z siedzibą w Herrlingen (Niemcy),
Goldhofer AG, z siedzibą w Memmingen (Niemcy),
Heidelberger Druckmaschinen AG, z siedzibą w Heidelberg (Niemcy),
Huhtamaki Flexible Packaging Allemagne GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ronsberg (Niemcy),
ITW Automotive Products GmbH, z siedzibą w Hodenhagen (Niemcy),
Josef Van Baal GmbH, z siedzibą w Krefeld (Niemcy),
Kleinvoigtsberger Elektrobauelemente GmbH, z siedzibą w Großschirma (Niemcy),
Kniggendorf & Kögler GmbH, z siedzibą w Laatzen (Niemcy),
Liebherr-Components Kirchdorf GmbH, z siedzibą w Kirchdorf (Niemcy),
Max Hilscher GmbH, z siedzibą w Dornstadt (Niemcy),
Mora Metrology GmbH, z siedzibą w Aschaffenburg (Niemcy),
Norsystec – Nohra-System-Technik – GmbH, z siedzibą w Nohra (Niemcy),
Otto Littmann Maschinenfabrik – Präzisionsmechanik GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),
Provertha Connectors Cables & Solutions GmbH, z siedzibą w Pforzheim (Niemcy),
Roland Merz, zamieszkały w Ober-Ramstadt (Niemcy),
Schwing-Stetter Baumaschinen GmbH, z siedzibą w Wiedniu (Austria),
SML Maschinengesellschaft mbH, z siedzibą w Lenzing (Austria),
ThyssenKrupp Steel Europe AG, z siedzibą w Duisburgu (Niemcy),
Windmüller & Hölscher KG, z siedzibą w Lengerich (Niemcy).